

РЕШЕНИЕ

№ 13316

гр. София, 15.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 31.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9690** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и сл. АПК, във вр. с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на И. В. гражданин на Република С. срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България по заявление от 25.01.2024г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“ МВР.

В жалбата са изложени доводи, че така оспореният отказ е незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че мотивите са неправилни, тъй като жалбоподателят не знае, кога е извършвана проверка на адреса, на който е заявил, че живее. Единственият човек, с който е общувал е неговата наемателка, поради което и съседите не го познават. Заявява, че постоянно е на път като шофьор на товарен камион и често преспива в камиона. Поради това, отказът е неправилен и необоснован и следва да бъде отменен, защото по силата на чл.26 от КРБ, всеки намиращ се на територията на страната се ползва със същите права, които имат българските граждани, включително и тези по Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н., който поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорения отказ. Претендират се сторените по делото разноски.

Ответникът - Директорът на дирекция "Миграция"-МВР не се явява и не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, приема следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт,

подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Не е спорно между страните, че И. В. гражданин на Република С. е подал заявление на 25.01.2024г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р. България на основание чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България, съгласно която разпоредба: „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход“. Към момента на подаване на заявлението лицето е пребивавало на територията на Р.България с разрешено право на продължително пребиваване до 14.12.2024г. заявлението е подадено при спазване изискването на чл.34, ал.2 от ППЗЧРБ – не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешения срок на пребиваване. Към заявлението са били приложени изискуемите документи по чл.34, ал.1 и чл.35 ППЗЧРБ, като служебно е постъпило удостоверение за български произход, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина по чл.35, ал.2 ППЗЧРБ. В изпълнение на чл.30, ал.1, т.6 от ЗМВР и разпореденото с писмо с рег. № 8121р-22191/18.10.2017г., относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, с оглед потвърждаване на декларираните данни, относно адреса на пребиваване е установено, че И. В. не е открит на посочения от него адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Изготвена е докладна записка от 17.04.2024г. (на лист 19 от делото), видно от която на място е проведен разговор с група съседи, включително и лице, живеещо на същия етаж, както и домоуправителя на входа, които заявяват, че в цитирания апартамент живее жена, която често е търсена от органите на реда. След датата на подаване на заявлението е установено, че И. В. няколкократно е преминавал през ГКПП на страната за еднократни, няколкочасови престои в рамките на деня на влизането. Прието е от административния орган в оспорения отказ, че чуждият гражданин, за да получи разрешение за постоянно пребиваване в РБългария и да бъде вписан в регистрите на населението е предоставил неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес, на който реално не пребивава. Прието е също, че представената нотариално заверена декларация, макар и издържана в юридическо отношение въвежда административния орган в заблуждение, с цел да се заобиколят нормите, регламентиращи получаване на разрешение за пребиваване от чужденци. При тези мотиви и на основание чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е постановен оспореният отказ.

По делото е разпитана г-жа И. Г. К., която живее в апартамент 62 на декларирания от чуждия гражданин адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Свидетелката заявява, че е работила дълги години в С., препоръчали са ѝ И. В. да го регистрира за адресна регистрация, за да вземе българско гражданство. Регистрирала го в апартамента, в който живее. Подписала декларация пред нотариус, не си спомня точно кога е било това, преди една година и повече. И. на идвал въобще, един път я го е видяла, я не, заявява, че спи в камиона, защото е тираджия, договор за наем имат, но той е изтекъл. Почти не е пренощувал у тях.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Оспореният по делото отказ е издаден от компетентен орган, директора на дирекция „Миграция“-МВР, при спазване на изискванията от формална страна за писмена форма и съдържание, при спазване на административнопроизводствените правила, но в нарушение на материалния закон.

Видно от процесния отказ, същият е издаден на основание чл. 26, ал.1 от ЗЧРБ вр. с чл.10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ: Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 – когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларира неверни данни.

Съгласно чл. 34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ, за получаване право на постоянно пребиваване чужденецът

подава лично в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 4, към което прилага доказателства за осигурено жилище. В производството пред административния орган е била извършена проверка на заявеният от чуждият гражданин адрес за пребиваване в [населено място], където той не е открит на 15.04.2024г., а от проведеният разговор със съседите, служителите на Дирекция „Миграция“ установили, че те, както и домоуправителят не го познават. При тези данни, административният орган е приел, че представеният документ към заявлението - декларация от И. Г. К. (на лист 35 от делото) е с невярно съдържание. Този извод на административния орган се явява необоснован, предвид че по време на проверката не е осъществен контакт със собственичката на жилището И. Г. К., което жилище заявителят е декларирал като адрес за пребиваване. Същата се явява в съдебна зала и разпитана заявява, че действително е съгласна да осигурява жилище на И. В., подписала е декларацията, която той е представил пред Дирекция „Миграция“ пред нотариус, но И. почти не идва да преспива, защото спи в камиона. При тези гласни доказателства, оспореният отказ се явява незаконосъобразен, тъй като не се установява наличие на материалноправната предпоставка за отказа, посочена от административния орган.

Жалбата е основателна и следва да се уважи, като се изпрати преписката за ново произнасяне по подаденото заявление и се присъдят направените разноски за адвокат и държавна такса в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. В., гражданин на Република С. Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България по заявление от 25.01.2024г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“ МВР.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи за ново произнасяне по заявлението на И. В..

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на И. В., гражданин на Р. С., ЛНЧ [ЕГН] сумата от 1 010 (хиляда и десет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия: